03/01/2025

“Εκεί σκάψε και θα βρεις αυτό που επιθυμείς”: Η θαυμαστή εύρεση των ιερών λειψάνων του Αγίου Εφραίμ

/ Επικαιρότητα

Την εύρεση των μαρτυρικών και χαριτόβρυτων λειψάνων του Αγίου Εφραίμ της Νέας Μάκρης πανηγυρίζει σήμερα η Εκκλησία μας. Ήταν 3 Ιανουαρίου 1950 όταν με την καθοδήγηση της μοναχής Μακαρίας, μετέπειτα Ηγουμένης της ομώνυμης Μονής, η πρόνοια του Θεού φανέρωση την χάρη του Αγίου ο οποίος υπέστη μαρτυρικό θάνατο από τους Τούρκους το 1426.

Η μακαριστή Γερόντισσα Μακαρία είχε περιγράψει ως εξής το θαυμαστό γεγονός:

Καθισμένη πάνω στά ἐρείπια τοῦ παλιοῦ Μοναστηριοῦ, ὅπου ἡ Θεία Πρόνοια ὡδήγησε τά βήματά μου, ἔφερνα τόν στοχασμό μου σέ χρόνια περασμένα, σέ παλιούς καιρούς, ὅταν σκορπισμένα ἦταν παντοῦ τά κόκκαλα τῶν Ἁγίων, πού μέ τό αἷμα τους ποτίστηκε τό δέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας. Καί καθώς καταγινόμουν στό καθάρισμα ἀπ’ τά χαλάσματα τοῦ ἱεροῦ τόπου τῆς Μονῆς, ἀναλογιζόμουν ὅτι βρίσκομαι σέ ἱερό τόπο, καί ἔλεγα· Θεέ μου, ἄς μποροῦσα νά βρισκόμουν σ’ ἐκεῖνες τίς μέρες καί νά ἔβλεπα τούς Ἁγίους πού περπατοῦσαν στή γῆ κι ἔκαναν θαύματα! Ἡ σκέψι μου αὐτή ἔγινε νοσταλγία, πόθος καί φλόγα. Καί νά ὁ καλός Θεός, πού

βλέπει τά κρύφια τοῦ ἀνθρώπου, ἔκαμε πραγματικότητα αὐτή τή θερμή ἐπιθυμία μου.

Μοῦ ὑπέδειξε μέ τρόπο μυστηριακό, ἕνα κομμάτι γῆς στό προαύλιο τοῦ Μοναστηριοῦ, μέ μιά ἐσωτερική ἀπόκοσμη φωνή:

Ἐκεῖ σκάψε καί θά βρῆς αὐτό πού ἐπι θυμεῖς. Κι ἔδειξα τόν τόπο στόν ἐργάτη πού εἶχα φωνάξει κεῖνες τίς μέρες γιά μιά μικροεπισκευή στό παλιό Ἡγουμενεῖο. Ἐκεῖνος δέν ἦταν πρόθυμος νά σκάψη ἐκεῖ πού μέ ὠθοῦσε ἡ ἐσωτερική φωνή. Ἤθελε νά σκάψη κάπου πιό πέρα καί ἐπειδή ἐπέμενα, δέχθηκε. Ἐκεῖ πού ἔσκαβε, ὅταν ἔφτασε ἕνα καί ἐβδομήντα περίπου βάθος, ἔφερε στό φῶς ὁ κασμάς τό κεφάλι τοῦ Ὁσίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καί αὐτή τή στιγμή σκορπίστηκε ἄρρητη εὐωδία. Ἦταν αὐτό πού ζητοῦσα. Ἦταν τά λείψανα ἑνός Ἁγίου. Νά, πῶς περιγράφεται ἡ ἐμφάνισί Του μέ τούς παρακάτω στίχους:

Εἶχε τά βλέφαρα κλειστά
καί σφαλιστά τά χείλη.
Τό πρόσωπό του ἦταν χλωμό
καί χυνόταν γαλήνη.
Ἡ ἔκφρασί του τόλεγε
πώς εἶχε αὐτό τό θάρρος,
γιά νά σηκώση ἄφοβα
τοῦ μαρτυρίου τό βάρος.
Εἶχε τά πόδια ἀδύνατα,
γυμνά κοκκαλιασμένα,
ἔτσι καθώς τά δέσανε
μεσ' τά σκοινιά μπλεγμένα.
Κι ὅλο τό σῶμα του γυμνό
καί καταπληγωμένο.

Ὁ ἐργάτης χλώμιασε, δέθηκε ἡ γλῶσσα του, κόπηκε ἡ μιλιά του. Γονάτισα μ' εὐλάβεια κι ἀσπάστηκα τό σκήνωμα κι αἰσθάνθηκα βαθειά τήν ἔκτασι τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ ψυχή μου γέμισε ἀπό ἀγαλλίασι. Ἀπόκτησα μεγάλο θησαυρό. Ἄφησέ με σέ παρακαλῶ μόνη, εἶπα στόν ἄνθρωπο. Καί ἀπομακρύνθηκε. Ἔσκυψα τότε καί παραμερίζοντας τό χῶμα μέ προσοχή, ἔβλεπα μέ θαυμασμό τήν ἁρμονία τοῦ σκηνώματος, πού μετά ἀπό τόσους αἰῶνες μέσα στή γῆ, δέν εἶχε ἀλλοιωθῆ.

Μιά ἀδελφή τῆς Μονῆς, πολύ ἀργότερα, ὁραματίστηκε τό πῶς ἐτάφη ὁ Ἅγιος σ' αὐτό τόν τόπο. Εἶδε ὅτι ἕνα σκυλί τῆς Μονῆς ἄσπρο μέ μαῦρες βοῦλες, τοῦ καιροῦ ἐκείνου, στεκόταν κοντά στό κουφαλιασμένο δέντρο, ἦταν πολύ θλιμμένο κι ἀπό τά μάτια του τρέχανε δάκρυα. Αὐτή τήν ὥρα μπῆκαν τρεῖς ἀγρότες στό Μοναστήρι, τό σκυλί ἀμέσως πῆγε στήν κουφάλα τοῦ δέντρου καί συνέχεια στούς ἀγρότες, μέ τά σχήματα δέ καί τίς φωνές του τούς προκαλοῦσε νά πᾶνε στήν κουφάλα. Ἐκεῖνοι κατάλαβαν πώς κάτι συνέβη σ' αὐτό τό δέντρο καί πῆγαν κοντά. Τό σκυλί ἔδειξε μέ τό πόδι τήν κουφάλα ὅπου εἶχαν πεταμένο τό καταπληγωμένο καί κατακομματιασμένο σῶμα τοῦ Ἁγίου, τό σήκωσαν καί ἀφοῦ ἔσκαψαν ἕνα λάκκο, ἐκεῖ πού βρίσκεται σήμερα ὁ τάφος του, τό ἀπόθεσαν. Τό σκυλί μόλις πῆραν τό σῶμα τοῦ Ἁγίου, ἐπῆγε στήν κουφάλα καί πῆρε ἕνα κομμάτι ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ἁγίου πού εἶχε ἀπομείνει, ἀπό τά πολλά βασανιστήρια πού τοῦ εἶχαν κάμει, καί κρατώντας το στά δόντια του τό ἔβαλε στόν τάφο μέ τό σῶμα τοῦ Ἁγίου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί σκέπασαν τόν τάφο κι ἔφυγαν. Χαρακτηριστικόν ὅτι ἐπρόκειτο γιά κληρικό εἶναι τό ὅτι εἶδα ἕνα κομμάτι ἀπό τό ράσο του πού ἦταν ὁλοκάθαρο τόσο, ὥστε διέκρινα τήν ὕφανσί του καί τήν ποιότητά του. Ἦταν ἕνα ὕφασμα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ χονδροϋφασμένο στόν ἀργαλειό. Ἐκείνη τή στιγμή ἔβρεχε ἀνάλαφρα λές καί ἔρριχνε ἀσημένια φυλλαράκια μέ τά ὁποῖα ἔρραινε ὁ Οὐρανός τόν Ἅγιο καί τόν τάφο του. Προσπαθώντας νά καθαρίσω τά ὀστᾶ, εἶδα ὅτι τά δάκτυλά του τρίβονταν, κι ἔτσι τά ἐτοποθέτησα ὅπως ἦταν σέ μιά ἀπό τίς τρεῖς θυρίδες πού βρίσκονταν σ' αὐτό τό μέρος.

Οἱ θυρίδες, τό τζάκι, ὁ μισογκρεμισμένος τοῖχος, ἔδειχναν ὅτι ἦταν κάποτε ἕνα καλογερικό κελλί. Ἦταν βράδυ, διάβαζα τόν Ἑσπερινό, ἤμουνα μόνο σ' αὐτόν τόν ἅγιον ἀλλά ἐρημικό τόπο, πού μ' ἔφερε ὁ Κύριος νά ὑπηρετήσω. Ξαφνικά ἀκούω βήματα πού ξεκινοῦσαν ἀπό τό βάθος τοῦ τάφου, προχώρησαν εἰς τήν αὐλήν κι ἔφτασαν στήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας. Κυριεύτηκα ἀπό φόβο. Ὕστερα ἀκούω τήν φωνήν νά μοῦ λέγη:

«Ἕως πότε θά μέ ἔχης ἐκεῖ πέρα;» καί πρόσθεσε:

«Κι αὐτός πού μοῦ ἔβαλε τό κεφάλι μου ἔτσι!»...

Γύρισα καί τόν εἶδα· Ψηλός, ἀσκητικός, πολύ μελαχροινός, μάτια μικρά στρογγυλά μέ ἐλαφρές ρυτίδες στήν ἄκρη, μακρυά γένεια πού ἔφθαναν ἕως τόν λαιμόν, μέ ὅλη τή μοναχική ἀμφίεσι. Στό ἀριστερό χέρι κρατοῦσε ἕνα φῶς ὑπερφυσικό καί μέ τό δεξί εὐλογοῦσε. Ἡ ψυχή μου πλημμύρισε ἀπό χαρά. Αἰσθάνθηκα τήν παρουσία του πολύ γνώριμη. Πῆρα θάρρος καί δύναμι κι εἶπα:
Συγχώρεσέ με καί αὔριο μόλις ξημερώση ὁ Θεός τήν ἡμέρα, θά σέ περιποιηθῶ.

Ἀμέσως ἔγινε ἄφαντος καί συνέχισα τόν Ἑσπερινό. Τό πρωί μετά τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, καθάρισα τά ὀστᾶ ἀπό τό χῶμα μέ τά χέρια μου, τά ἔπλυνα καί τά

ἀπόθεσα στό Ἱερό σέ μιά θυρίδα, ἄναψα καί ἕνα καντήλι. Τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, βλέπω στόν ὕπνο μου τόν Ὅσιον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ πού κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά τήν εἰκόνα Του, μεγάλη ἴσαμε τό ἀνάστημά Του. Μά μιά εἰκόνα περίλαμπρη ἀπό καθαρό ἀσήμι, σφυρηλατημένη μέ τό χέρι. Δίπλα του βρισκόταν ἕνα μανουάλι. Ἐκεῖ ἄναψα μιά λαμπάδα ἀπό καθαρό κερί. Κι ἄκουσα τή φωνή του:

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ὀνομάζομαι Ἐφραίμ.

Πέρασε ἀρκετός καιρός. Ἀπό τότε, εἶχα μέσα μου μιά ἀπορία γιά αὐτό τό περιστατικό. Μιά ἄλλη μέρα, ἀφοῦ τελείωσα τόν Ἑσπερινό, καθώς ἔκλεινα τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, ἀκούω τρία γλυκόηχα κτυπήματα σάν ἀπό κομπολόι κεχριμπαρένιο. Κατάλαβα. Ἦταν ὁ Ἅγιος. Γυρίζοντας, μπῆκα στό Ἱερό, ἄναψα ἕνα κεράκι καί προσκύνησα τά Ἅγια Λείψανα. Εὐωδία ἄρρητη πλημμύρισε ὁλόκληρο τό εἶναι μου. Αἰσθάνθηκα ἐντός μου τόν Παράδεισο μά καί τήν ταπεινότητά μου, μπροστά σ' αὐτό τό μεγαλεῖο.

Δείτε επίσης – Αποκλειστικό: Στην Ιερά Σύνοδο ο φάκελος για την Αγιοκατάταξη της Γερόντισσας Μακαρίας του Αγίου Εφραίμ Νέας Μάκρης

"Άγιος Εφραίμ και το μαρτύριό του"

Η Μονή του Αγίου Εφραίμ στο όρος Αμώμων Αττικής είναι ένα από τα παλαιότερα μοναστήρια. Στα βίντεο της **Pemptousia TV** που ακολουθούν, η σειρά ντοκιμαντέρ της Μαρίας Γιαχνάκη με τίτλο: "**Άγιος Εφραίμ και το μαρτύριό του"**, μας βοηθούν να περιηγηθούμε στην Ιερά Μονή και να μάθουμε για τις μαρτυρικές στιγμές του Αγίου αλλά και στο πώς ανακαλύφθηκε το **ευωδιάζων σκήνωμά του.**

Πατήστε στην εικόνα για να μεταβείτε στο περιεχόμενο:

Πατήστε στην εικόνα για να δείτε το Β’ Μέρος: